Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 179. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 23-го СЕРПНЯ 1978 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 23, 1978 No. 179. VOL. LXXXV.

УКРАЇНЦІ АМЕРИКИ І КАНАДИ НАТАВРУЮТЬ СОВЄТСЬКЕ ГОЛОДОМОРСТВО В УКРАЇНІ У ЙОГО 45-РІЧЧЯ, СПОМ'ЯНУТЬ ЖЕРТВИ ТОГО ГОЛОДОВОГО НАРОДОВБИВСТВА ТА ЗАСУДЯТЬ СИСТЕМУ, ЩО ЙОГО ЗОРГАНІЗУВАЛА

НЕДІЛЯ 22-ГО ЖОВТНЯ БУДЕ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ В ЗСА ДНЕМ ЖАЛОБИ НА ЗГАДКУ КОМУНО-МОСКОВСЬКОГО ГОЛОДОМОРСТВА В УКРАЇНІ 45 РОКІВ ТОМУ

Бавнд Брук, Н. Дж. — Неділя, 22-го жовтня, буде для українців в Америці Днем Жалоби для згадки зорганізованого в 1932-33 рр. жахливого голодового „Голокосту" в Україні, засуду комуно-московських організаторів того голодового народовбивства, яке в інших формах, жується в інших формах, але з неменшою силою. Справа такого Дня Жалоби-Скорботи, ініціятиву для якого видвигнув Первоієрарх Української Православної Церкви в ЗСА, її Митрополит Блаженніший Владика Мстислав, була предметом нарад створеного вже раніше Ділового Комітету, які відбулися тут у приміщеннях Консисторії УПЦ в ЗСА минулої неділі, 20-го серпня, в пополудневих годинах та в приявності трьох десятків представників центральних українських установ і організацій. УНСоюз репрезентував на цих нарадах його головний організатор Василь Оріховський.

Наради відкрила і ними проводила голова Ділового Комітету пані Стефанія Букшована, секретарював писар Комітету Д. Фурманець. Після відкриття, привітання приявних та молитви, яку провів о. Петро Мелех, репрезентуючи на цих нарадах Консисторію УПЦ в ЗСА, на пропозицію окремої „ад гок" комісії устійнено назву Комітету, який тепер називатиметься: „Всеогромадський Комітет жалоби по жертвах комуно-московського голодомор-ства в Україні в рр. 1932-33".

Найбільше уваги під час цих нарад віддано справі програми запланованого Дня Жалоби 22-го жовтня. Дебати на цю тему відносились до можливостей максимальної і мінімальної програми, яка передбачає зокрема Богослужения в усіх українських церквах усіх віровизнань, евентуально відповідні місцеві програми та одна центральна програма в Осередку УПЦ в Бавнд Бруку. Подробиці програми, після її остаточного устійнення, будуть своєчасно проголошені. Також передбачається, що запланований День Жалоби буде початком підготови до відповідного вияснення і натаврування того голодового народовбивства в Україні в його 50-річчя за п'ять років. З цією думкою дебатовано також можливість перетворення теперішнього Всегромадського Комітету у постійний Комітет Дослідів та повного виявлення безперервно практикованого комуно-московського народовбивства в Україні в різних його формах, що включало б зокрема підготову та публікацію повної документації.

Ширші інформації про теперішній Комітет, який діє в системі УККА та під почесним протекторатом Ієрархії наших Церков, були подані в дописі заступника голови Комітету і його пресового референта Петра Байбака, надрукованому в „Свободі" з 19-го серпня.

УКРАЇНЦІ В КАНАДІ СПОМ'ЯНУТЬ ЖЕРТВИ КОМУНО-МОСКОВСЬКОГО ГОЛОДОМОРСТВА В УКРАЇНІ В НЕДІЛЮ, 17-ГО ВЕРЕСНЯ

Вінніпеґ. — Згідно з повідомленням Централі Комітету Українців Канади та під його протекторатом тут, старанням місцевого Відділу КУК, відбудеться в неділю, 17-го вересня окрема Поминальна Програма у пам'ять сімох мільйонів жертв зорганізованого Москвою в рр. 1932-33 в Україні народовбивчого Великого Голоду. Програма відбудеться в Голлідей Інн в год. 8:30 вечора і включатиме: Відкриття і привітання, яке виголосить голова Відділу КУК О. Сураський; Панахиду, яку відслужать Митрополит УГПЦеркви Владика Андрей і Митрополит УКЦеркви в Канаді Владика Максим та Духовенство; промови професора історії Манітобського університету д-ра О. Ґеруса і бувшого генерала совєтської армії і тепер дисидента та чоловього оборонця людських і національних прав України п. Петра Григоренка; резюме в англійській мові подасть редактор англомовного „Українського Квартальника" д-р Володимир Душник і, вкінці, президент КУК д-р С. Радчук прочитає Звернення Централі КУК.

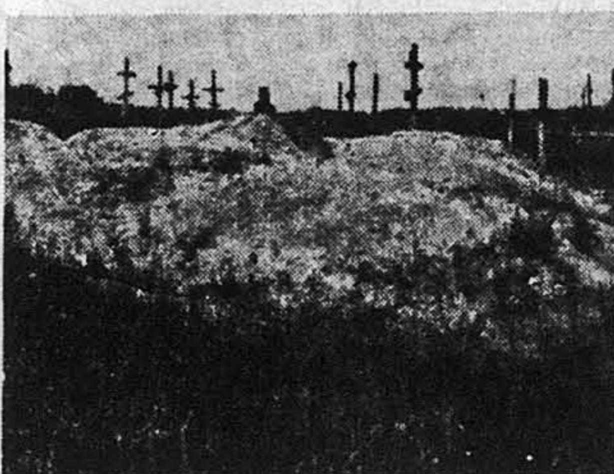
Президент Картер перебуває на двотижневих вакаціях

Джорджія/Айдаго. — Перевівши два дні у своєму родинному містечку Плейнс, Джорджія, де він ловив рибу зі своєю матір'ю, Ліліян Картер, як теж відвідував рідню і знайомих, президент Джіммі Картер у понеділок, 21-го серпня, відлетів із дружиною Розалинн, синами Джеком і Чипом та дочкою Еймі до стейту Айдаго, де протягом трьох днів вони пороном плистимуть рікою Салмон, що становитиме другу частину двотижневих вакацій Президента. Відтак президент Картер і його родина переведуть кілька днів у заповіднику Гренд Тетон Нешинал Парк у стейті Вайомінг, а до Вашінгтону повернуться 1-го вересня.

Розпочинаючи ці вакації президент Картер відмітив, що це будуть „правдиві, а не працюючі вакації", бо його чекає дуже „важких кілька тижнів", починаючи з конференції з єгипетським президентом Анваром ель-Садатом та ізраїльським прем'єром Менахемом Беґіном, яка відбудеться в Кемп Девіді, Мериленд, і має початися 5-го вересня. Ціль конференції — відновити безпосередні переговори між Каїром і Єрусалимом після довготривалого застою.

ВЕЛИКИЙ ГОЛОД УКРАЇНИ 1932-33

ЗАКЛИК КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Graves of the famine-stricken

В 1933-ому році вся безмежна Україна була вкрита цвинтарищами мільйонів жертв комуно-московського голодоморства.

Україна під російським пануванням, з уваги на силу 50 мільйонів її населення та на її стратегічне положення й природні багатства, була і є предметом безперервного совєтського гніту й переслідування. Тому 45 років (1932-33) мільйони українців масово й безвинно гинули від голоду Сталіна, а сьогодні уряд Брежнєва карає довголітніми таборами важкої праці і засланням всіх тих, хто стає в обороні прав і вольностей українського народу.

В році 1933 увесь світ зжахнувся на вістку про масове нищення голодом населення України. Помимо застав кільчастого дроту та кулеметів, ці страшні вістки продісталися на Захід через совєтську границю і появились на сторінках „Ню Йорк Таймсу" (29 серпня), паризького „Лє Матен" (30 серпня), „Манчестер Гардіян" (13 вересня), нюйоркського „Джуїш Дейлі Форвард" (27 грудня), та всіх інших органів світової преси.

За тими жахливими вістками з України, появились звернення про допомогу, спрямовані до всіх країн світу такими провідниками, як: Віденський Кардинал Іннітцер, генеральний секретар Конгресу Европейських Меншин д-р Е. Амende, прем'єр-міністер Норвегії Морвінкле, та інші.

Дня 28 травня 1933 конгресмен Гамілтон Фішер з Ню Йорку зголосив в Конгресі ЗСА резолюцію, закликаючи Конгрес прилюдно висловити співчуття всім тим, хто потерпів в час Великого Голоду в Україні. Ця резолюція ч. Г. Р. 399, яку передано Комісії зовнішних справ, звучить:

Тому, що багато мільйонів населення УРСР, складової частини Совєтського Союзу, загинули голодовою смертю в роках 1932 і

Тому, що уряд Совєтського Союзу, знаючи про той голод і мавши повну контролю над розподілом і доставою харчів, не зробив ніяких заходів для поборення голоду і покращання умов життя, а навпаки, послужився цим голодом, щоби зредукувати населення України та знівечити її політичні, культурні і національні права, і

Тому, що є традицією З'єднаних Стейтів Америки натавровувати того роду насильства над людськими і національними правами й вольностями,

Для того хай буде рішено, що Палата Репрезентантів висловлює свої співчуття всім тим, хто потерпів від Великого Голоду в Україні та його страшних наслідків, біди, терпінь і смерти мільйонів миролюбних українців.

Професор Колюмбійського університету Кларенс А. Маннінґ, у своїй книжці „Автлайн оф Юкрейнєн Гісторі", представив масовий голод в Україні в роках 1932-33, як голод зорганізований виключно для політичних цілей:

„Це наступило як наслідок колективізації сільського господарства. Селян змушено вступати до колектив, скасувавши існуючу систему індивідуального господарства. На гострий спротив селян, застосовано штучний голод, змушуючи їх — в час слабого врожаю — віддати все збіжжя для міст, що закінчилось голодовою

(Продовження на стор. 3-ій)

Американські конгресмени відвідують В'єтнам і Ляос

Ганой — У понеділок, 21-го серпня, сюди прибула 8-членна делеґація Палати Репрезентантів ЗСА, яка плянує обговорити з в'єтнамськими комуністичними властями справу 340 американських вояків, які пропали без вісти під час В'єтнамської війни, як також можливість встановлення дипломатичних і торговельних зв'язків між ЗСА і В'єтнамом. Американських законодавців запросив в'єтнамський уряд, який вже більше не видвигає передумови, що ЗСА мусять дати В'єтнамові „повоєнну фінансову допомогу" заки Ганой приступить до переговорів щодо „нормалізації зв'язків" і „пропалих без вісти" американських вояків.

Конгресова делеґація, яка складається із законодавців з обох партій і яку очолює демократичний конгресмен Г. В. Монтгомері із Міссісіпі, має побувати у Ганої та колишній столиці Південного В'єтнаму, Сайґоні, що його комуністи перейменували на Го Чі Мін Сіті.

В'єтнам бажає кращих відносин із ЗСА, зокрема ліквідації ембарґа на торгівлю, бо економічна ситуація в тій комуністичній азійській країні дуже погана, зокрема з уваги на збройний конфлікт з сусідньою комуністичною Камбоджею та на воєнну погрозу з червоним Китаєм.

В'єтнам одержує допомогу від Совєтського Союзу, але ця допомога невистачальна і тому Ганой хоче встановити нормальні дипломатичні та торговельні зв'язки з Америкою.

Американська конгресова делеґація плянує бути у В'єтнамі до п'ятниці, 25-го серпня, і того самого дня відлетіти до комуністичного Ляосу для переговорів щодо „пропалих без вісти" вояків. Делеґація має повернутися до Вашінгтону 28-го серпня.

КЕРІ І ДЖЕКСОН ЗАСУДЖУЮТЬ МОСКВУ ЗА ПОРУШУВАННЯ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ, ВИМАГАЮТЬ САНКЦІЙ

Вашінгтон. — Губернатор Нюйоркського стейту Гю Кері, який старається тепер про перевибір, і сенатор Генрі Джексон, демократ зі стейту Вашінгтон, однозгідно виступили проти совєтських порушень Гельсінкського договору і висловився за зменшенням торговельного договору з Совєтським Союзом та підтримали акцію бойкоту спортових ігрищ, які відбуватимуться в 1980 р. в Москві, аж до часу, поки совєти не змінять свого становища до гуманітарних постанов Гельсінкської угоди і не почнуть шанувати основних людських прав, гарантованих згаданою угодою. „Ми мусимо дати відчути Совєтському Союзові, що ЗСА не будуть вести торгівлі з ним, якщо людські права не будуть шановані і якщо уряд СССР й далі вестиме нагінку на людей, які домагаються пошанування таких прав та слідкують за виконанням Гельсінкської угоди", — заявив Гю Кері, натякаючи також, що започатковану акцію бойкоту московських ігриц треба піддержати.

Сенатор Джексон вповні погодився з висловами Кері, кажучи, що додаток до закону Джексона-Ваніка, який був прийнятий в 1974 р., треба б поширити також на ділянку оборони людських прав в СССР. Як відомо, ця ухвала заборонила урядові З'єднаних Стейтів Америки надавати СССР статус упривілейованої держави в торговельних справах аж до часу, поки він не перестане обмежувати еміґрацію жидів на Захід і не шануватиме Гельсінкської угоди. Джексон заявив, що суд над Александром Ґінсбурґом і Анатолієм Щаранським вказує на продовження порушення совєтами Гельсінкського договору і непошанування прав людини. „Совєти розуміють тільки конкретну мову, а цією конкретною мовою є обмеження торгівлі", — підкреслив сенатор Джексон. Він при тому гостро критикував згоду президента Картера на продаж Совєтському Союзові новочасної апаратури для видобування нафти на суму 144 мільйони долярів. Джексон назвав торгівлю „наївною трансакцією". Сенатор Джексон відмітив, що до нього дійшли слухи, що совєти хочуть за всяку ціну позбутися дисидентів з Москви ще до 1980 р., побоюючись, що вони можуть повести якусь протиурядову акцію в часі міжнародної олімпіяди.

Китайський верховода закінчив візиту в Румунії, відлетів до Югославії

Букарешт, Румунія. — Новий китайський верховода Гуа Куо-фенґ, який перебував з офіційною 5-денною візитою в Румунії і перевів там розмови з президентом Ніколаї Чаушеску та іншими румунськими політиками, закінчив свою візиту в тій країні і вийхав в понеділок, 21-го серпня ц. р., до Югославії, відкриваючи тим нову сторінку співпраці Китайської Народної Республіки з комуністичними країнами Східної Европи, які зуміли задержати незалежність від Москви, як Югославія, чи ведуть сміливішу незалежницьку політику і вдержують дипломатичні зв'язки з КНР та Ізраїлем, як це робить Румунія. Покищо не відомо, як реагуватиме Москва на нову атаку проти совєтської закордонної політики, започатковану Гуа в Румунії та піддержану китайською пресою на материку, але совєтські газети переповнені неґативними інформаціями про поїздку Гуа до країн Східної Европи. Китайський верховода, як інформують пресові агентства, всюди, де тільки має нагоду, сильно критикує соціялімперіялістів і гегемоністів, які, на його думку, намагаються поширити свої впливи на всі країни світу.

Кастро „допомагатиме" родезійським партизанам

Йоганнесбург, Південна Африка. — Південно-африканські газети поінформували в неділю, 20-го серпня ц. р., що кубинський диктатор Фідель Кастро вирішив „допомогти" чорним родезійським партизанам, які діють під керівництвом Роберта Мугабе, розпочати велику офензивну кампанію проти урядових військ Родезії. Покищо 4.000 кубинців перевезено з військових баз в Анголі до Замбії, де знаходяться головні бази родезійських партизан. Газети стверджують, що командування кубинськими частинами в Африці зарядило перекинення додаткових 5.000 кубинців до Замбії і велику кількість зброї, включно з тяжкими гарматами, наземними і протилетунськими ракетами та надмірною кількістю амуніції, яка надходить нелише з Анголі, але також з Совєтського Союзу й інших комуністичних країн. Подібні інформації про підготову великої офензиви в Родезії помістив французький щоденник „Ль Фіґаро", стверджуючи, що Фідель Кастро концентрує великі військові частини в Замбії, а провідник чорних партизан розвинув широку політичну діяльність, шукаючи піддержки у сусідніх до Родезії країн. Французька газета відмічає, що піддержуваний совєтами так званий „Патріотичний Фронт" розіслав своїх післанців до запріязнених африканських країн, з намаганням запевнити собі допомогу, або бодай невтральність у конфлікті з теперішнім урядом білої меншости в Родезії. Військові спостерігачі твердять, що кубинське командування і чорні партизани мають в пляні перерізати Родезію на двоє і встановити свої бази вже не за кордоном, а таки на родезійській території, щоб мати кращі можливості випаду на урядові війська і населення Родезії. Західні військовики стверджують, що кубинці діють згідно з совєтським стратегічним пляном. Тому, що в світі є багато крику з приводу великих військових контингентів Куби в Анголі, вони вирішили перекинути деяку частину кубинців до Замбії

УНІВЕРСИТЕТСЬКІ ПРАВА УВУ ПОТВЕРДЖЕНІ ЗАКОНОМ

Проф. д-р Володимир Янів Ректор УВУ

Мюнхен (УВУ). — Перед кількома днями з'явилася друком новеля (доповнення) до баварського високошкільного закону із 21-го грудня 1973 р., яка безпосередньо стосується і Українського Вільного Університету: Новеля схвалена 28-го червня 1978 р., доповнює давній 106 параграф важливою постановою, що затримують свої давніші признані права. Ті університети, які: а). в хвилині упрaвоcнення закону були державно визнані, та б). в році перед упрaвоcненням закону були державою субсидійовані.

Обидві передумови — як відомо — стосуються і УВУ, який є визнаний баварським державним міністерством освіти та віровизнань постановою з. XI-60710 із 16 вересня 1950 р., а з 1963 р. отримував він допомогу від цього ж міністерства (разом із двома іншими нашими науковими Установами — НТШ та УТГІ, об'єднаними у Товаристві Сприяння Української Науці).

В коментарі до проєкту згаданої новелі пред'явленим послам перед голосуванням, виразно було м. ін. сказано, що на підставі цього доповнення уможливлюється деяким недержавним високим школам діяти дальше на підставі доцьогочасного визнання, і що — отже — відпадає потреба для УВУ старатися про нововизнання.

Якщо підкреслити, що між схваленням основного високошкільного закону і його доповненням минуло майже точно 4 з половиною року, то можна як слід усвідомити, що УВУ протягом цього часу підлягав дуже докладному перевіренню, а самоє рішення є виправдане в рівній мірі розгорнутою активністю в ділянці авдиторного навчання, як й дослідно-науковою працею, зафіксованою у публікаціях. Врешті, дуже позитивно була оцінена діяльність УВУ в ділянці міжнародних наукових зв'язків: наукові сесії УВУ із неукраїнськими науковими установами відбуваються приблизно раз у місяць, охоплюючи низку міст Німеччини, Франції, Австрії, Бельгії, Канади, Ліхтенштайну, а із Центральним Мічіґенським університетом УВУ влаштував в м. р. по раз четвертий успішні англомовні курси сходознавства. Звичайно, враховано й матеріяльну базу існування УВУ, зокрема власний дім (фундацію Його Блаженства Патріярха Йосифа) та постійну допомогу цілої української спільноти.

УВУ є зареєстрований як установа із університетськими правами, у англомовному світовому довідникові „Ворлд оф Лернінґ", в англо-німецькому інформаторі (міжнародному) університетів — „Ворлд Ґайд то Юніверсітіс", в офіційному баварському Довідникові всіх офіційних установ, в німецькому „Вадемекум" дослідних та навчальних Установ, в Інформаторі Східньоевропейського Інституту (із Мюнхену) про дослідні установи Сходознавства, і ін.

В новий акад. рік вступить УВУ — із 1 жовтня — з потвердженим статусом.

В. Янів і З. Соколюк потверджені на постах Ректора і Проректора УВУ

Мюнхен (УВУ). — Від 8 висловилися за зменшенням торговельного договору з Совєтським Союзом та (Загальні Збори) в часі літнього семестру, тобто тоді, як в місці осідку УВУ перебуває у зв'язку із викладами можливо найбільша скількість членів Професорської Колеґії.

Цьогорічна Професорська Рада була дуже старанно підготована: насамперед відбулися Факультетські Ради: 12. УП — факультету права й суспільно-економічних наук, 18.УП — філософічного факультету. На цих Радах обрано деканів та продеканів обидвох факультетів: проф. д-ра Б. Кордюка й проф. д-ра О. Горна на правничому та проф. д-ра О. Кульчицького та проф. д-ра Г. Васьковича на Філософічному. Висліди нарад представлено на поширеному засіданні Сенату (20. УП), на якому, крім сенаторів, були всі члени Контрольної комісії та голови Делеґатур із Америки й Канади (проф. д-р В. Лев і проф. д-р Я. Рудницький). На засіданні Сенату докладно передискутовано всі проблеми, які мали бути порушені на Професорській Раді, а Колеґи, які мусіли скоріше від'їхати, мали змогу відати свої голоси. Звітування на Раді було облегшене фактом, що синтетичний звіт із діяльности на тлі загальної ситуації — був складений на урочистій інавґурації академічного семестру (21. УП), на якій поруч із професурою та студентами з'явилися численно представники громадянства. Помножений звіт Ректора — враз із протоколом із минулорічної Професорської Ради — був розданий перед нарадами, — так що звітування можна було ограничити до статистичних даних, дат та фактів. Тим більше часу присвячено під дискусії.

Рада відбулася у двох частинах: 25. УП і 1. УШ, при чому у перший частині привілеї більше сконцентрувалися на аналізі минулого, а в часі другої більше уваги присвячено плянуванню майбутнього. Звіт Ректора й Деканів прийнято однозгідно до відома, і одноголосно обрано ректором проф. д-ра В. Янева, а проректором проф. д-ра З. Соколюка. Загально в Раді прийняло участь 36 членів Професорського Збору, в тому числі 22 габілітованих і акредитованих з повним правом голосу (викладачі й проф.-гості мають тільки дорадчий голос).

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Помилкове рішення

Сенат заслужив собі на похвалу за те, що протягом останніх кількох днів схвалив законопроєкти, які пропонують податкові кредити студентам коледжів і університетів, чи їхнім батькам, як теж пропонують поширити федеральну програму допомоги тим студентам, зокрема збільшити суми дотацій і позичок, щоб в такий спосіб допомогти їм покривати оплати за навчання. Беручи до уваги факт, що кошти навчання у вищих американських школах вже тепер астрономічно високі і зростають з кожним роком, згадані пропозиції Сенату треба вітати, бо податкові кредити і збільшені дотації та позички запевнять, що більша кількість молодих людей зможе студіювати і покривати кошти навчання. Освічена молодь — це майбутність кожного народу і країни.

Проте, Сенат також зробив велику помилку, коли, протилежно до Палати Репрезентантів, відкинув пропозицію, щоб податкові кредити були признані також батькам, діти яких ходять до приватних чи парафіяльних початкових і середніх шкіл. Більшість сенаторів, які голосували проти податкових кредитів тим батькам, твердять, що такі кредити противорічили б Першому Додатку до Конституції ЗСА, який запевняє ,,відокремлення церкви від держави''. Між іншим, президент Джіммі Картер теж противиться цим податковим кредитам на тій самій підставі.

Цю арґументацію більшости членства Сенату і Президента цілком правильно відкидають прихильники податкових кредитів для батьків дітей у приватних чи парафіяльних школах, між ними демократичний сенатор Деніель Мойніген з Ню Йорку. Вказуючи на факт, що ці батьки несправедливо поносять подвійні видатки, бо вони платять за навчання дітей у приватних школах, а крім того, платять податки на підтримку системи публічних шкіл, Мойніген та інші законодавці і коментатори зазначують, що податкові кредити до великої міри зліквідували б цю несправедливість, як теж доказують, що ці кредити не противорічили б Конституції ЗСА.

Сенатор Мойніген і його однодумці твердять, що Президент і більшість членів Сенату інтерпретують слова Першого Додатку до Конституції в надто вузькому розумінні. Мойніген правильно вказує, що той Додаток має на меті не допустити, щоб в ЗСА була створена якась ,,офіційна урядова релігія'', яка одержувала б спеціяльну фінансову підтримку від уряду, а не забороняти будь-яку допомогу парафіяльним школам, бо в Америці різні віровизнання мають свої школи, отже, нема загрози, що котресь з тих віровизнань стане ,,урядовою релігією''.

Прихильники податкових кредитів також підкреслюють факт, що зразу після ратифікації Конституції ЗСА в кінці 18-го сторіччя багато стейтів постійно призначували фонди на допомогу різним парафіяльним школам і ніхто з авторів Конституції і Першого Додатку до неї не протестував проти цієї допомоги.

Мойніген та інші рівнож вказують, що батьки, які посилають своїх дітей до парафіяльних шкіл, допомагають публічним школам тим, що запобігають переповненню в тих школах і тому заслуговують на податкові полегші.

Була б велика шкода, якщо б в Америці перестала існувати сітка приватних парафіяльних шкіл тому, бо батьки не будуть спроможні далі покривати коштів навчання своїх дітей у тих школах і в той самий час платити податки на підтримку системи публічних шкіл. Існування приватних парафіяльних шкіл — це дуже позитивне явище, бо ті школи збагачують цілий навчальний процес в ЗСА своїми дещо відмінними методами навчання від тих, які застосовані в публічних школах, як рівнож своїм наголошеннями духових вартостей. Існування двох систем шкільництва, тобто публічних і парафіяльних шкіл, спричинюється до будуючої різноманітности, замість нецікавої стандартизації навчального процесу. Публічна і парафіяльна системи початкових і середніх шкіл не противорічать собі, а в дійсності доповнюють одна одну своїми відмінностями.

Спільна комісія обох Палат Конгресу тепер розглядатиме розбіжні законопроєкти Сенату і Палати Репрезентантів. Країна і її виховна система скористали б, якщо остаточна версія законопроєкту включала б постанову про надання кредитів батькам, діти яких навчаються у приватних чи парафіяльних початкових і середніх школах. Цього вимагає також справедливість відносно тих батьків, як і вимагає цього дальший розвиток шкільництва в Америці.

Протестували проти інвазії на Чехо-Словаччину

Брюссель, Бельгія. — Агентство ЮПІ інформує, що група бельгійських юнаків, відзначуючи 10-ту річницю інвазії військ Варшавського Пакту на Чехо-Словаччину, заатакувала камінням і димними саморобними бомбами поїзд-експрес, який йшов почерез Бельгію до Москви. Бельгійська поліція, повідомлена про випадок, розігнала групу молоді при допомозі слізного газу і води та арештувала кілька юнаків. Один з них, який назвав себе речником групи, заявив, що бельгійська молодь намагалася в той спосіб відзначити не тільки 10-ту річницю советської інвазії на Чехо-Словаччину, але також вшанувати борців за свободу у Східній Европі.

Степан Женецький

МОСКВА ВИБРАЛА КОНФРОНТАЦІЮ

Як відомо, президент Картер 7 червня ц. р. виголосив перед військовими кадетами в Аннаполісі знамениту промову, у якій, обговорюючи сучасні американсько-советські відносини, між іншим, сказав:

,,Мусимо взяти до уваги, що на довший час наші відносини з Советським Союзом будуть конкуренційними''. Виявляючи, як то Москва однобічно весь час використовує політику ,,детанту'', тобто мирного співіснування, Картер заявив, що Америка такого поступовання не терпітиме. Президент Картер перестеріг кремлівських ватажків: ,,Советський Союз може вибирати кооперацію (співпрацю), або конфронтацію (боротьбу).

Поступовання Москви після тієї перестороги показує, що кремлівські верховоди не взяли серйозно до уваги цієї перестороги і продовжують свою агресивну політику в Африці, а внутрі своєї імперії далі затискають людські права, гостро засуджуючи дисидентів. Обговорюючи таке поступовання Москви, американські політичні коментатори пишуть, що Кремль вибрав політику конфронтації.

Чому Москва, замість дальшої політики мирного співіснування з Вашінгтоном, рішилася на загострення політики у відношенні до Америки? На це питання дуже влучну відповідь дає редакційна стаття американського журналу ,,Ди Ню Репаблік'' з 29 липня 1978 року.

Можна зрозуміти, пишеться там, чому Кремль зігнорував пересторогу президента Картера і продовжує свою агресивну політику в Африці та гостро карає своїх дисидентів. Адміністрація Картера досі часто поступала так, що після гострих слів — слідували слабі дії. Совєти напевно очікували, що, хоч вони роблять Картерові всякі псоти, але за це їм нічого великого не дістанеться, крім словного протесту з Білого Дому. Президент Картер заперечив, що Анатолій Щаранський був аґентом СІА, але совєти таки засудили його, як шпигуна — чим, насправді, зробили Картера брехуном, і до того зробили це в дуже зневажливий спосіб. Кремлівські ватажки сподівалися, що для форми президент Картер відкличе дві незначні американські місії до Москви та проголосить якусь благеньку заяву відносно показних судів над дисидентами і на цьому скінчиться.

Але цим разом Кремль перерахувався. За гострі засуди Щаранського і Ґінзбурґа президент Картер відповів економічною відплатою. Можна тільки жаліти, в який спосіб він прийшов до такого рішення. Ще 26 червня ц. р. він майже виключав акцію, на яку пізніше пішов. ,,Ми ніколи не плянували, заявив він тоді, що збільшення чи зменшення торгівлі з Советським Союзом залежатиме від того, чи вони робитимуть чи не робитимуть певних речей, які, на нашу думку, є добрими'' — заявив він на пресконференції. Він змінив свою думку, мабуть, під сильним тиском сенаторів Джексона і Мойнігана, з допомогою декого з адміністрації, які загрозили, що Конгрес поробить однобічні заходи, щоб спинити продаж технології Советському Союзові, якщо Картер сам того не зробить.

Щойно після того президент Картер поступив так, як належить поступати з москалями: він спинив доставу великих компюторів для советського пресового агенства ТАСС для вжитку під час олімпійських ігрищ в 1980 році і здержав до пізнішого рішення продаж нафтової технології. Проти уживання торгівлі, як політичного знаряддя сильно протестують, в першій мірі, совєти, які добре розуміють наслідки цього для них, а далі американські торгівці-бизнесмени, Департамент торгівлі і частинно Державний департамент. А заява президента Картера з 26 червня вказує, що також він не є схильний мішати торгівлю з політикою. Проте, закон про Контролю експорту з 1969 року ясно говорить, що політикою ЗСА є ,,вживати контролю експорту... для допомоги закордонній політиці Америки''. Сам Картер у своєму таємному Президентському рішенні, Меморандум 18, мав рішити, що економічні засоби Америки мають бути вжиті для досягнення політичних цілей, включно з поширенням людських прав у світі.

Відносно Советського Союзу Америка має не тільки моральне право втручатися в справу переслідування людських прав, але й леґальне право. Адже Советський Союз зобов'язався в Заключному Акті Гельсінкської конференції в 1975 р., що він респектуватиме домовлені права людини, поширить права подорожей для своїх громадян та дозволить на більший обмін інформаціями. Ув'язнюючи членів неофіційних комітетів, створених для слідкування за виконанням гельсінкських домовлень, погрожування американським журналістам, смішний суд над ними, заборона жидам та іншим підмосковським національностям еміґрувати — все це справжня насмішка над гельсінкською умовою. Отже Америка має повне моральне й леґальне право застосовувати економічний аргумент, якщо треба, супроти Советського Союзу, щоб він ці домовлення виконував.

(Закінчення буде.)

Богдан Цимбалістий

ПАРТІЇ І ПОЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ДІЯСПОРИ

(Дискусійне)

I

Якщо брати до уваги численні особисті відгуки читачів ,,Свободи'', прилюдну дискусію — панель зорганізований у Вашінгтоні і кілька статтей в українській пресі, моя стаття ,,Чи потрібні політичні партії на еміграції'' (,,Свобода'' ч. 28-31) викликала досить зацікавлення.

Розчаровуючою однак є мовчанка наших партійних середовищ. Було б претенсійно з мого боку думати, що вони мовчать, бо не мають добрих, переконливих аргументів. Годі собі уявити, що особи, які вже понад тридцять років на еміграції посвячують стільки часу і зусиль на свою партійну діяльність, ніколи не застановлялися над сенсом своїх зусиль, над користями, що вони приносять, над майбутніми перспективами для своєї групи і тому не можуть нічого сказати на свою оборону.

Існують у нас очевидно політичні середовища, які так би мовити з принципу уникають конфронтації своїх поглядів з іншими та ігнорують всякі дискусії на політичні теми. Їхня засада звучить менш більше: ,,ви собі пишіть і говоріть, що бажаєте, а ми робитимемо те, що ми хочемо''. Їхні лідери свідомі, що за ними стоять численні, послушні партійні кадри, які завжди їх піддержуватимуть, навіть тоді, коли їхні рішення нерозумні а то й шкідливі загальній справі. Таке свідоме ігнорування голосів преси, тобто нехтування громадською опінією, ніколи не зробить нас зрілою, демократичною суспільністю. Ароґантне маніфестування своєї сили призводить лише до власного упадку. Вкінці люди прозрівають і переконуються, що ,,король голий''.

,,Свобода'' опублікувала два відгуки на мою статтю: проф. І. Овечка ,,А партії таки будуть''(ч.41) і М. Кушніра ,,Політика без політиків'' (ч. 52). Оба шановні автори висловили низку думок, з якими важко погодитися. Взяти хоч би початкові ствердження М. Кушніра: ,,Чи існує в світі один край, що не визнавав би жадних політичних партій? Ні.'' ,,Інструментом політичної дії є всюди під сонцем — партії''. Ці тези автора не є так самозрозумілими ,,правдами'', як тон статті автора спонукував би думати. Вони просто не відповідають фактам. Відомо ж, що в сьогоднішньому Чіле всі партії скасовані. Існує низка мілітарних диктатур в світі, які не толерують ніяких партій. В Еспанії, за влади ген. Франка, теж не було ніяких партій: Фалянґа була ідеологічним рухом і не була при владі. Проте, всі ці країни вели й ведуть свою політику.

М. Кушнір підкреслює ролю і значення партій для політичного життя в державі, з чим, думаю, кожний погодиться. У моїй статті я підкреслював, що партії є суттєвим аспектом демократичної держави. Шкода тільки, що автор не розрізнив між державною суспільністю, що має можливість встановляти свою владу на певній території, й еміграцією, розсіяною в різних країнах світу. Тому теж шкода, що він не зайняв становища до моєї головної тези, а саме про недоцільність перенесення давніх, крайових партій до країн нашого поселення, про шкідливість партійної ривалізації і постійних незгод в часі, коли всі зусилля повинні бути об'єднані для допомоги нашому народові в його боротьбі за свою волю.

Знову ж проф. І. Овечко писав свою статтю ,,подвійною мовою''. З одного боку, він ,,сам особисто бажав би скасування всіх партій'' і ,,вітав би щиро таке чудо'', з другого він вважає, що наші партії корисні і потрібні, бо ,,що я робив би без тих партій''. Постає питання, якщо партії так корисні, чому він бажав би, щоб їх не було. Уся стаття проф. І. Овечка пронизана таким амбівалентним ставленням до питання сенсу та доцільности існування наших партій на еміграції.

Проте, метою цієї статті не є полемізувати зі згаданими шановними авторами, а радше висловити певні міркування до одного питання, що його висловлювали навіть, ті, що в основному погоджувалися з думками моєї попередньої статті, а саме, хто вестиме політичну діяльність на еміграції, якщо не буде партій. Дотепер ми себе заспокоювали думкою, що наші партії ведуть політичну діяльність, дарма, що ніхто не міг би вказати конкретно, на чому полягає політична діяльність кожної партії і, найважливіше, які вона має успіхи.

На центральне питання цієї статті — чи можлива політична діяльність на еміграції без існування старих, перенесених сюди партій, наша відповідь є: така діяльність не лише можлива, але вона вже відбувається і вона має більші шанси бути успішною ніж діяльність наших партій. Попробуємо обоснувати ці тези.

. В обличчі тотального поневолення України й політики систематичного нищення усього, що було б в зародку незалежним, українським, все, що українці поза засягом советської влади творять, має політичне значення в широкому сенсі слова. Наприклад, Гарвадський Центр Українознавчих Студій створено для плекання української вільної науки, Енциклопедія Українознавства — це наукова публікація, проте кожний знає, яке величезне політичне значення мають ці осяги української еміґрації. Українська вільна преса закордоном, українознавчі школи, молодіжні організації, мистецькі осяги, економічні здобутки, взагалі саме існування зорганізованих українців у вільному світі — непокоїть Москву. Отож, саме існування самостійної еміґрації є політичним актом у широкому сенсі слова.

[Закінчення буде]

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Іван Боднарчук. ,ЗАМРЯЧЕНІ РАНКИ. Оповідання, новелі, нариси. Обкладинка — Василь Кондратюк, ілюстрації: Софія Боднарчук. Об'єднання Українських Письменників у Канаді ,,Слово'', Едмонтон, Вінніпеґ, Торонто,1978, ст. 88.

Про цілість цієї збірки сам автор написав, що ці його твори — це ,,сучасне з минулого'', і так воно в дійсності є. Відома письменниця Ольга Мак написала ,,Вступне слово (7-8), в якому подала, що Іван Боднарчук — це довголітній діяч й автор численних статтей на педагогічні теми'', який передає читачам вже сьому книжку своїх творів. Ось вони: ,,На перехресних шляхах'' (1954), ,,Кладка'' (1957), ,,Знайомі обличчя'' (1961), ,,Друзі моїх днів'' (1967), ,,Далекі обрії'' (1968), повість ,,Покоління зійдуться'' (1974) і ,,Замрячені ранки'' (1978). О. Мак подала також, що твори І. Боднарчука досі оцінювали такі автори: Яр. Рудницький, Н. Л. Когуська, Б. Романенчук, Ол. Гай-Головко, В. Соханівський і Юрій Клиновий.

Подаємо це до відома читачам ,,Свободи'', бо це, здається, буде перший голос в нашому щоденнику про цього письменника. Шкода тільки, О. Мак не написала дещо більше про життя письменника, а всю свою увагу звернула на те, що всі дотеперішні критики Боднарчукової творчости ,,оминули істоту речі'' та не звернули уваги на те, що Боднарчук ,,майстер компактного образу, дуже талановитий мистець мініятюри, назва якій — нарис''.

Не знаємо, як воно в попередніх збірках малої прози цього письменника, але у ,,Замрячених ранках'' маємо добрі не тільки нариси, але й гарну новелю на сімох сторінках під заголовком ,,На золотих горбах'', в якій несподіваний кінець: після тридцятьох років приїжджає до чоловіка в Канаді жінка з України і бачить, що її чоловік ,,не той став. Розбагатів, погруб, охолов, отупів''. Та і для чоловіка жінка не така була, як він сподівався. Вона була каліка, ,,руки її були сухі, стягнені жилами, а шкіра блистіла бляхою''. А жінку ,,мучив сумнів, чи не погасла в її чоловіка душа'', бо він ось так вітався з дружиною по тридцятьох роках: ,,якось незручно обняв її і попав пощілунком у чоло''.

Автор бере тематику з життя, яке бачить побіч себе, він пише про ,,сучасне з минулого'' і тому деякі місця в його творах виглядають немов спогади про життя в Україні на тлі канадського побуту. З приємністю прочитали ми цю першу збірку творів І. Боднарчука, що її надіслали до редакції ,,Свобода''.

В книжечці 16 творів автора три гарні ілюстрації Софії Боднарчук і фото письменника.

Марта Тарнавська. ЄВГЕНІЯ ЯРОШИНСЬКА. Відбитка з ,,Сучасности'', чч. 186,187-88, ст. 32, Мюнхен, 1976.

В цій розвідці Марта Тарнавська пригадує буковинську письменницю Євгенію Ярошинську (1868-1904), яка була досить відома перед Першою світовою війною, і її повість ,,Перекинчики'' із захватом читала тодішня молодь, бо Ярошинська нап'ятновувала ту частину буковинської інтелігенції, яка відріклася самої себе та румунізувалася, покидаючи свій український рід.

М. Тарнавська оповідає про життя Ярошинської (5-9), про її літературну творчість (10-24), її фольклористичну й педагогічну діяльність (42-45) та про світогляд письменниці й публіцистичну діяльність (46-52).

Є. Ярошинська померла в молодому віці, проживши тільки 36 років, але залишила поважну літературну творчість, про яку поетка М. Тарнавська докладніше розповідає читачам у вільному світі, які аж так призабули були про цю другу буковинську письменницю побіч славної О. Кобилянської, що навіть її імени в Енциклопедії українознавства немає...

Є. Ярошинська була ,,переконаною феміністкою'', але вона була проти того, щоб емансипацію ,,употребляти до того, щоби можна вільніше обходитись і кокетувати''.

Добре зробила М. Тарнавська, що пригадала нам Євгенію Ярошинську, яку більше шанують в підсоветській Україні можливо тому, що вона працювала в радикальних виданнях в Галичині і в ,,Перекинчиках'', які припинила була друкувати ,,Буковина'', — відважилася сказати правду про частину духовенства.

Читачі радо побачили б були світлину Є. Ярошевської, якщо б вона була в цьому виданні.

Петро Романишин. Українська Католицька Церква Візантійсько-Слав'янського Обряду в Німеччині до 1945 року. Мюнхен, 1978, ст. 111.

Мабуть мало читачів знає, що Митрополит Шеп-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Богдан Остап'юк

ВКЛАД УКРАЇНСЬКИХ ВЧЕНИХ ТА МИСТЦІВ У ДОРІБОК ЯГАЙЛОНСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

(4)

Краківське УВО сиділо тихо аж до того часу, коли в редакції ,,Ілюстрованого Кур'єра Щоденного (І.К.Ц.), найбільшого в той час щоденника Польщі, з'явився ,,кресов'як'', референт українських справ Добія. Він почав зразу нагінку на українських студентів, називаючи їх ,,гайдамацькими вивротовцями'', який тут в Кракові забагато назбиралося... Вони, писав Добія, надуживають нашу гостинність. Нехай забираються геть до ,,Малопольскі''... Коли ці цькування набрали більш образливого характеру, тоді наша клітина почала діяти. Вирішено вислати ,,дарунок'' до львівської ,,Ґазети Поранної'' та краківської І.К.Ц. До цього трапилась добра нагода, а саме — свято св. Миколи. 6-го грудня 1929 року, точно в 6-ій год вечора доручено дарунок-петарду у формі гарної дерев'яної касетки з золотою різкою обом редакціям. У Львові петарда вибухла, зранивши легко секретарку та ушкодила бюрове устаткування. Натомість в Кракові не дійшло до ,,скутку'', бо редакції ,,Ґазети Поранної'' повідомила негайно всі інші польські редакції про цей замах. Польська поліція перевела ревізії та арешти серед наших студентів, але, на щастя, ніхто з нашої ,,п'ятки'' не був арештований. Так закінчився ,,гостинний виступ'' УВО в Кракові.

III. Українська громада в Кракові.

Рівнобіжно із студентським життям в Кракові розвивалось життя української громади. Вже наприкінці 40-их рр. минулого сторіччя жило в Кракові кілька десятків українських родин. Це були родини здебільша нижчих службовців залізничників, поштовців та інших урядників, яких австрійський уряд переселив із Галичини на захід. Число цих родин ще збільшилося після Першої світової війни, коли Галичина опинилася під Польщею.

1895 р. основано в Кракові філію ,,Просвіти'', домівка якої містилася спершу в Головнім Ринку, а опісля на вулиці Ягайлонській, близько університету. В 1899 р. прибув до Кракова проф. Богдан Лепкий, якого після чотирирічного навчання в Бережанській гімназії перенесено до Кракова. Він почав вчити українську мову в гімназії св. Яцка, до якої ходили діти українських родин. З цього часу брав Лепкий живу участь в ,,Просвіті'' разом із своїм другом Василем Стефаником, який студіював в той час медицину. 14 березня 1914 року заходом ,,Просвіти'' і ,,Української Громади'' (студентської) влаштовано святковий вечір, присвячений сторіччю народин Т. Шевченка. Головну доповідь під заголовком ,,На Тарасовій могилі'' виголосив Б. Лепкий. Після цього відбулася багата художня програма з участю львівських та краківських артистів.

Краківська громада була ще в тому щасливому положенні, що мала свою церкву св. Норберта з постійним парохом. Церква містилася в центрі міста, напроти палати кардинала графа Сапіги, недалеко Ягайлонського університету. Вона була славна своїм високомистецьким іконостасом Яна Матейки. Останнім парохом тієї церкви був сл. п. о. д-р Павло Хрущ. Після Другої світової війни відібрали поляки цю церкву від українців. Вийшовши з церкви, всі українці, в тому числі багато студентів, прямували до ,,Просвіти'', де скупчувалися всі наші громадські організації, такі як ,,Рідна Школа'', ,,Союз Українок'', ,,Т-во Охорони Воєнних Могил'' та інші. Буйним життям, — пише у своїй статті ,,Ще паки й паки про ,,Просвіту'' професор Іван Сквіртнянський — пульсувала ,,Просвіта'' в рр. 1930-34, коли її головою вибрано Осипа Пацканя, емеритованого скарбового начальника. Був це дуже рухливий, енергійний, симпатичний і з гумором голова. Його заходами ґрунтовно відновлено домівку, відновлено сцену, справлено нову картину''. На різних святах, які влаштовувала ,,Просвіта'', виступали ще, побіч вищезгаданих, проф. Іван Зілинський, проф. Володимир Кубійович, проф. Дам'ян Горняткевич та інші. На свято Шевченка запрошено в 1934 року зі Львова Марію Сокіл, яка викликала ентузіязм своїм співом. Опріч цього, приїздив зі Львова композитор Василь Барвінський, а в часі канонічної візитації відвідав ,,Просвіту'' єпископ Коциловський. Голова Пацкань зорганізував також при ,,Просвіті'' допомоговий фонд для студентів та робітників. По вбивстві міністра Пєрацького арештовано в Кракові 32-ох студентів і студенток. Голова ,,Просвіти'' перевів кілька інтервенцій у слідчого судді і добився дозволу передавати арештованим обіди.

До управи філії ,,Просвіти'' в Кракові в 1935 р. входили: Осип Пацкань — голова, о. д-р П. Хрущ — містоголова, проф. Іван Сквіртнянський — скарбник, Нуся Лепківна — бібліотекарка, Новосівський, Юник, Перчик, д-р Антін Жуковський — члени управи. Останнім головою, вже в часі війни, був інж. Я. Мохнацький, але це вже не була ,,Просвіта'', але, з ласки німців, ,,Українське Освітнє Товариство''. Краківська філії ,,Просвіти'' була отим заборолом, яке зберегло багато українців-заточенців від загину в польському морі.

4. Богдан Лепкий [фрагменти спогадів]

Пишучи про Краків з перспективи понад 50 років, не можна поминути, не згадавши особливо найвизначнішу постать серед українців того часу — Богдана Лепкого. Він був, у повному розумінні цього слова, справжнім амбасадором-репрезентантом української культури. Мені припала велика честь, завдяки рекомендаційному листу сл. п. Олени Ремези, наймолодшої сестри поета, яка проживала в Тернополі на сусідній вулиці, пізнати особисто поета та бути частим гостем у його домі.

(Продовження буде)

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Продовження зі стор. 2-ої)

тицький вже в 1910 році вислав був о. митрата Олексія Базюка до Німеччини для душпастирської роботи серед українських робітників,які жили між протестантами і могли втратити віру. Після Першов світової війни працював там о. прелат Леонтій Куницький, а від 1922 р. о. Михайло Кіндій. Від 1927 року до Берліну прибув о. прелат д-р Петро Вергун, і „з його особою зв'язана світла історія Української Католицької Церкви в Німеччині'', якою опікувався „сам Митрополит Андрей''.

Ця книжка з твердою обкладинкою і золотим друком надрукована на люксусовому папері, на якім численні ілюстрації на 23 сторінках дуже гарно вийшли, — має цікавий зміст: Єпископ Платон Корниляк — Вступне слово; о. Петро Понятишин. Українська Католицька Церква в Німеччині (1910-1945) — Два Послання Апостольського Візитатора д-ра Петра Вергуна та стаття проф. А. Гнатишина про Берлінський Церковний Хор. На сторінках від 95-110 надруковані документи.

Центральною особою цієї праці о. Романишина є о. прелат Апостольський Візитатор д-р Петро Вергун, якого знали ми як чотаря Української Галицької Армії і пізніше як студента теології на Карловому університеті в Празі. Про нього о. Романишин пише, що „він ніколи не шукав підтримки, ні не робив „вихилясів'' у бік держави чи партії, за що не раз наші політиканти докоряли йому. Політикантом він ніколи не був; не належав до жадної партії, але був щирим українським патріотом... До нього горнулись і його любили головно всі наші студенти, бо він був їх щирим опікуном''.

Хто хоче знати, як відправлялися Служби Божі з двома-трьома перервами в наслідок летунських налетів, як працювали наші священики, які мусіли чотирнадцять днів наперед повідомляти про те, де будуть відправляти, і як на відправах і проповідях за кожним словом слідкували аґенти ґестапо, — нехай собі прочитає цю книжку.

Апостольський Візитатор д-р Петро Вергун не виїхав із Берліна за порадою німецьких єпископів, які залишилися на місцях, бо гадали, що „большевики змінились'', і наслідок був такий, що українського Апостольського Візитатора заарештувало НКВД вже 21 червня 1945, і він помер на Сибірі 7 лютого 1957 року „вимучений тортурами у довголітній в'язниці'', збільшивши число мучеників за Україну.

Ціна книжки 10 долярів, прибуток призначений на розмалювання катедри в Мюнхені, замовляти: Rev. Peter Romanyshyn 592 Alverstone St. Winnipeg, Manitoba, Canada, R3G 2B9.

Нова Управа КУК в Торонті

Торонто (КУК). — Дня 5 травня 1978 на Загальних Річних Зборах Відділу КУК в Торонто обрано нову Управу Відділу в наступному складі: д-р О. Сокольський — голова і заступники голови: мгр О. Хабурський, д-р О. Бойко, інж. Е. Дуткевич і пані А. Бельбас, д-р В. Муж — секретар, Б. Петрусів — фінанс. секретар, П. Ігнатко — скарбник. До складу Контрольної Комісії увійшли: І. Палка — голова і як члени М. Сергійчук і В. Крушельницький.

Референтури Управи Відділу КУК очолили: Внутрішні зв'язки — д-р О. Бойко, мгр О. Хабурський і інж. Е. Дуткевич;, Зовнішні зв'язки — д-р О. Сокольський, мгр О. Хабурський, д-р О. Бойко і д-р О. Рудзік; Організаційні справи — інж. Р. Романчукевич, інж. П. Бубела й інж. Я. Соколик; Справи освіти й шкільництва — Ю. Федчун, д-р Я. Щудрак, пані А. Пенцак і референт Шкільної Ради — Р. Кекіс; Імпрезові справи — пані О. Глібович, д-р В. Муж, І. Довгаль,пані А.Бельбас і пані І. Вжесневська; Справи громадсько-політичні — д-р О. Рудзік, Р. Костюк, С. Мармаш і Ю. Федчун; Преса — інж. П. Бубела, пані О. Глібович та І. Боднарчук; Справи молоді — інж. Я. Соколик, Б. Хмилівський, Б. Сірський; Справи бюджет.-фінансові — Б. Б. Петрусів, П. Ігнатко, пані Н. Воробець, д-р В. Муж і І. Палка; Правний дорадник — Я. Ботюк. Адреса Відділу: 2395-А вул. Блюр-Захід, Торонто, Онтаріо.

ВЕЛИКИЙ ГОЛОД УКРАЇНИ...

(Продовження зі стор. 1-ої)

смертю цілих сільських громад. Найменше три мільйони чоловіків, жінок і дітей свідомо зліквідовано голодовою смертю, а багато більше мільйонів насильно вивезено в пустарі північних районів Сибіру, де вони пропали безслідно".

Вінстон С. Черчілл в книзі своїх споминів „Гиндж оф Фейт" цитує розмову, яку він мав зі Сталіном у його дачі під Москвою в серпні 1942 року:

„Скажіть мені", я запитав, „чи ця війна коштує Вам особисто більше турбот і зусиль, чим започаткування системи колективізації?"

Це питання відразу оживило обличчя Маршала.

„О, ні", він сказав, „політика колективізації вимагала жахливого бою".

„Я так і думав, що це була погана справа для Вас", я сказав, „бо Вам прийшлось мати до діла не з декілька тисячами поміщиків-аристократів, але з мільйонами дрібних селян".

„Десять мільйонів", він сказав, піднісши свої руки вгору.

Це був один жах".

Але в тій розмові Сталін не мав відваги сказати прем'єрміністрові Великої Британії, що масовий голод в роках 1032-33 існував виключно на землях України, країни-хлібниці Европи, бо цей голод був ним самим спрямований на те, щоби зламати всякий опір і самооборону українського народу.

Нікіта С. Хрущов, колись прислужник Сталіна в Україні, промовляючи на XX-му Конгресі Комуністичної партії Совєтського Союзу в Москві в лютому 1956 році, сам повністю підтвердив існування масового голоду в Україні в роках 1932-33 і признавсь до того, що за тим голодом крились політичні цілі.

Він між іншим сказав, що „Сталін хотів вивезти з Україні всіх українців, але не було місця куди б їх депортувати".

Відзначаючи 45-річчя Великого Голоду в Україні, ми схиляємо голови в пошані для мільйонів українців, які впали жертвою совєтського терору в Україні і рівночасно підносимо протест проти всіх насильств над правами людини і вольностями українського народу, які Совєтський уряд нівечить в Україні по сьогоднішній день.

Рівночасно, вшановуючи пам'ять тих, що відійшли у вічність, не забудьмо згадати всіх тих, які сьогодні караються по тюрмах і таботах важкої праці Совєтського Союзу, бо вони не побоялись станути в обороні людських і національних прав України: Валентина Мороза, Вячеслава Чорновола, Святослава Караванського, Івана Світличного, Юрія Шухевича, Євгена Сверстюка, Михайла Осадчого, Ігоря Калинця, Ірину Стасів-Калинець, Стефанію Шабатуру, о. Василя Романюка та багато інших.

Зокрема відзначім імена жорстоко покараних членів-основників Української Групи Захисту Гельсінкських Угод: Миколу Руденка, Олексія Тихого, Миколу Матусевича, Мирона Мариновича і Петра Вінса, та недавно засудженого на 10 років табору важкої праці і 5 років заслання Левка Лук'яненка.

Комітет Українців Канади
Централя

Вінніпеґ, 17/8/1978

У ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Незабутнього
БАТЬКА І ДІДА

св. п. о. прот.

МИКОЛИ ХАРІЩАКА

буде віделужена

СВЯТА ЛІТУРГІЯ

в п'ятницю, 25-го серпня 1978 року,
о год. 8:30 ранку
в Церкві-Пам'ятнику св. Андрія
С. Бавнд Брук, Н. Дж.

В суботу, 26-го серпня 1978 року
також будуть відправлені

ПАНАХИДИ

в церкві св. Володимира, Піттсбуґ, Па.;
в церкві св. Вознесіння, Мейпелвуд, Н. Дж.;
в церкві св. Духа, Ковтцвілл, Па.

Про молитви за спокій душі Покійного просять:
діти — ОКСАНА І ПЕТРО ПЯСЕЦЬКІ
внуки — ПЕТРУСЬ, НІНА, ГРИГОР

Ділимось вісткою з Приятелями і Знайомими,
що з волі Всевишнього, 29-го липня 1978 року,
відійшла у Вічність, Дочка Козацького Народу,
наша Дорога МАМА, ДРУЖИНА і БАБУШКА

блаженної пам'яті

ВАЛИНТИНА ЄЛІСЕЙОВНА

ВАЦЬ

Народилась 16-го травня 1926 року
в Оселі Божій Отця Небесного, — Україна.

Згідно з волею Усопшої, похорон відбувсь за ритуалом Божого Народу, який виконав Херон, перепровадивши Усопшу в Алею Вічности, Царства Небесного. Відчитано з Біблії про життя Праведної Родини Нояг. Перша Книга Мойсея: Глава 6, 7 і 8.

За спокій Душі Усопшої, Всевишнього просять:
муж — ІОАН
сини — АНДРІЙ, ОЛЕКСАНДР
і ГРИГОРІЙ з родиною
дочка — ОЛЯ
свекруха — ВАРВАРА
Рідні в ЗША і в Україні

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

ІВАНА АНДРІЯ ДАНИЛОВИЧА

відправляться

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

дня 1-го вересня, в Кергонксоні-Союзівка, в церкві св. Трійці, о год. 8-ій рано;
дня 5-го вересня, в Ню Гейвені, Конн., в церкві св. Михаїла, о год. 8-ій рано;
дня 31-го серпня, в Вонсакет, Р. Ай., в церкві св. Михаїла, о год. 9-ій рано;
дня 1-го вересня, в Римі;
дня 1-го вересня, в Аллентавні, Па., в церкві Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії.

У цей день просять про молитви —
ДРУЖИНА і ДОНЬКИ з Родинами

•

В пам'ять
бл. п. Івана Андрія Даниловича
зложили пожертви на будову української каплиці в Люрді:

Марія Данилович	$50.00
д-р Тарас і Іванна Ганушевські	50.00
д-р Іван і Олександра Кизики	50.00
Ігор і Оля Левицькі	50.00
Омелян і Іванна Лодинські	30.00
інж. Роман і Міра Грабці	20.00
д-р Володимир і Люба Боднарі	10.00
Катерина Іскат	10.00
Разом	270.00

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими,
що в п'ятницю, 18-го серпня 1978 року, по короткій недузі,
ненадійно, упокоївся в Бозі на 69-му році життя,
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДО І БРАТ

бл. п.

ЮРІЙ П. ЯРЕМА

народжений 12-го липня 1909 року в Ню Йорку, Н. Й.

ПАНАХИДИ — в неділю, понеділок і у вівторок, 22-го серпня 1978 року, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН відбудеться в середу, 23-го серпня 1978 р., о год. 9:30 ранку до української католицької церкві св. Юра, а після Богослуження на цвинтар Кальварія.

В глибокому смутку:
дружина — АҐНЕС
син — ПЕТРО ЮРІЙ
2 внуки, 2 брати і 2 сестри
та ближча і дальша Родина

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 20-го серпня 1978 р., несподівано,
упокоївся в Бозі, на 70-му році життя,
наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

Інж. СЕМЕН КАРПЕНКО

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 22-го серпня 1978 року, на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — ІРИНА
донька — ОЛЬГА з чоловіком ТАРАСОМ ГУНЧАКОМ
внуки — ПАВЛО і ДАНИЛО

Карпатський Лещетарський Клюб
ділиться сумною вісткою з Членами
та Українським Громадянством,
що довголітній член КЛК

бл. п.

Д-р ОСИП ЛЮБЧАК

відійшов на вічний спочинок
в суботу, 19-го серпня 1978 року.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Опечаленій Дружині і Родині Покійного
глибокі співчуття складає

Управа КЛК

З невимовним жалем повідомляємо,
що в суботу, 19-го серпня 1978 року відійшов від нас
наш Найдорожчий МУЖ, БРАТ і ВУЙКО

св. п.

Д-р ОСИП ЛЮБЧАК

на 74-му році життя.

ПАНАХИДИ в понеділок, 21-го і вівторок, 22-го серпня 1978 р., о год. 7:30 веч., в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в середу, 23-го серпня 1978 р., о год. 9-ій ранку з похоронного заведення до церкви св. Ів. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., опісля на український православний цвинтар св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружина — ІРИНА
Сестра — ІРИНА з родиною
Брат — ЄВГЕН з родиною
та ближча і дальша Родина в Америці, Европі і Австралії

Орест Гаркач — майбутній дентист

Лорейн, Огайо (Б. Д.) — Із приємністю віднотовуємо ще одного молодого українця з Лорейну, Огайо. Це Орест Гаркач, син Григорія і Параски Гаркачів.

Від першої кляси в публічній школі й в Школі Українознавства при українській католицькій церкві в Лорейні він визначився не тільки фізичними прикметами, але й духовою наснагою й умовими здібностями.

Взірцевий пластун, вівтарний дружинник, член шкільної оркестри, спортовець, декляматор, щирий друг і провідник в колі своїх товаришів.

З відзначенням і з почестями першуна закінчив Богдан Гаркач Клірв'ю гайскул на пості президента Нешенел Онор Сосаєті. З черги поступив в університет в Толідо, Огайо, на дентистичні студії.

Орест Гаркач

Орест з батьками і сестрою є членами 233-го Відділу УНСоюзу.

Здібна учениця — Ірена М. Даниш

Ірена М. Даниш, абітурієнтка середньої школи в Сеатлі, Вашінгтон, закінчила її з найвищими оцінками й відзнаками. Вона отримала стипендію ім. А. Н. Томсон й її прийнято на Бровн університет в Ровд Айленді, де студіюватиме англійську літературу; метою Ірени Даниш — здобути науковий ступінь для викладів на університетському рівні.

Ірена є здібна й талановита, виступала з доповідями на контестах в школі, дуже добре знає українську історію й літературу й своїми знаннями стоїть вище загального рівня в школі. Належить до активної частини студентів, є членом ради студентів, дівочий клюб, президентом французького клюбу, симфонічної оркестри. Активна в українському житті міста, є членом танцювальної групи, виступає, граючи на музичних інструментах так, як флейта, піяно.

Ірена М. Даниш

Належить до активної родини, її батьки Орест й Надія Даниш дають багато вкладу праці для громади, належить до УНСоюзу, Відділ 496. Брат Ігор є студентом Гарвардського університету.

М. Ш.

Малий ювілей великого почину

(У 10-ліття парафії свв. Володимира і Ольги в Чікаґо)

Українська католицька парафія свв. Володимира й Ольги в Чікаґо обходила свій 10-річний ювілей саме десять років тому на празник Рівноапостольного Князя Святого Володимира 28-го липня 1968 року, коли Блаженніший Патріярх Йосиф проголосив в присутності сімох Владик, в тому й Епарха св. отця Миколая в Чікаґо, Владики Ярослава Ґабра, утворення нової парафії для вірних, що бажали святкувати за старим юліянським календарем та зберігати інші традиції своєї Церкви. Цим було закінчено важкий т. зв. календарний спір в Чікаґо. Вагомими й авторитетними були слова Первоієрарха: „З цим днем ми хотіли б, щоби настав так само безоглядний мир і вдяка для Господа Бога, щоб цей день покінчив всякі спори, які б не були між вами, і поодиноко і всіми, бо спори, незгодини ніколи не будуть, а завсіди руйнують"

І цих слів усі послухали, вони бо випливали з батьківської турботливости за все своє стадо, бо їх сказав Глава нашої Церкви. І з того часу, замість конфліктів, почалася тиха муравлина праця будови і розбудови парафіяльного життя. Замість оборони календаря, традицій і мови в Українській Католицькій церкві, почалося їх плекання, зберігання, почалося нове релігійне життя в новозаснованій парафії.

Ніхто не міг тоді передбачати, якими шляхами піде ця нова одиниця, що прибрала собі за небесних опікунів Святих Рівноапостольних Князів Володимира й Ольгу. Можна було в найкращому випадку передбачити існування ще одної, подібної до інших української католицької парафії, що тоді ще не мала ні свого храму, ні свого членства, ні ясної концепції. Мала, щоправда, ця парафія призначеного душпастиря в особі о. крилош. Павла Джулинського та свою ідейну громаду вірних і відповідальний мирянський провід.

Хоч п'ять років ця церковна громада перебувала в гостинних „приймах" у братів православних, але вже від початку приступила до організаційної праці. Спочатку організаційно допомагав робити перші кроки існуючий ще тоді Комітет оборони традицій, але швидко його провідники правильно відчули, що для ведення парафіяльної роботи мають постати інші органи. І так, після проведення реєстрації членства (понад 900 родин) відбуто загальні збори повноправних парафіян, які обрали парафіяльну раду, що разом із отцем парохом і під його проводом провела велетенську організаційну діяльність. Громада мала довір'я до свого проводу, бо вона сама його вибрала, і цей провід швидко виправдався у праці. Його члени показали, що вони вміють не лише протестувати, боронити, але й будувати та конструктивно працювати.

При парафії св. Володимира незабаром постали прицерковні товариства, засновані на традиційних зразках наших давніх братств і сестрицтв. Уже в першому році існування Парафії виникли Сестрицтво Покрова Пресв. Богородиці, Братства св. Андрея Первозванного, Братство Молоді св. Бориса і Гліба, Братство церковних впорядників Св. Архистратига Михаїла, а згодом і гурток юнаків-церковних прислужащих перетворилося у Братство юнаків Входу в Храм.

Від самого початку почав діяти гарний репрезентативний мішаний хор „Прометей", який постійно збагачує наші церковні відправи, а також громадські імпрези своїм співом. Якийсь час існував дівочий хор „Черемшина" та хор хлопців „Дніпро", але їх співаки згодом влилися в мішаний хор. На третьому році існування парафії постало співоче тріо „Незабудьки", що так само було прикрасою багатьох наших парафіяльних і непарафіяльних імпрез. Великим досягненням було заснування в 1971 р. Театральної Студії Молоді, яка за час свого існування підготовила дві великі п'єси з музикою і танцями, ряд інсценізацій, рецитацій, хореографічних та танцювальних виступів. Студія при парафії свв. Володимира й Ольги стала відомою широко й поза Чікаґо.

До інших здобутків парафії свв. Володимира й Ольги належить видавання друком двотижневика „Церковний Вісник", який вибивається тепер на кращу релігійну публікацію в українській діяспорі. Вийшло вже 250 чисел цього двотижневика, що послідовно боронить структуральну самоуправність та обрядову чистоту в нашій Церкві. Від 1972 р. наш новий парох, теперішній отець митрофорний протоієрей Маріян Бутринський, розпочав тижневу радіогодину „Недільні дзвони", що стала також популярною в Чікаґо та околиці. Від року діє при парафії свв. Володимира і Ольги книгарня, видавництво і друкарня „Ставропігія". З ініціятиви парафії і головно Братства св. Андрея видано дев'ять річників „Церковного Календаря-Альманаху, а також кільканадцять релігійних брошур.

Та найважливішим досягненням парафії свв. Володимира і Ольги слід уважати спорудження величавого Собору у традиційному візантійському стилі, за проєктом архітекта Я. Корсунського, що став прикрасою не лише української околиці в північно-західній частині міста, але що його зараховують до одних із визначних пам'яток міста. Храм закінчено в 1973 р., коли й відбулося врочисте його благословення. Двічі відвідав собор свв. Володимира і Ольги Блаженніший Патріярх Йосиф — в 1973 і 1976 рр. Сьогодні цей храм вже майже увесь розписав мистець І. Дикий, а цієї осени має бути вкладений новий іконостас. Саме у 10-ту річницю існування парафії і десять років перед святкуванням Тисячеліття Хрищення України буде відслонена і благословенна велика мозаїка на фронті собору, що зображатиме „Хрищення Руси-України". Під кутом мистецьким і обрядовим цей храм є зразком того, що його мали б виглядати традиційні українські церкви.

Але куди важливішою є розбудова „духового собору", себто духового життя громади парафіян свв. Володимира і Ольги. На це вже вказує мережа прицерковних організацій та деякі інші почини цієї парафії. Проте слід приглянутися і на релігійні практики, участь парафіян в Богослужбах, їх прив'язаність до церкви, любов обряду, зберігання традицій, жертвенність, людські взаємини між парафіянами. Коли кажемо, що парафія свв. Володимира і Ольги це обрядова парафія, то це не порожнє претензійне визначення. Тут відправляються всі приписані Богослуження, що їх вже немає по багатьох наших церквах: вечірні, утрені, перед празниками Всенощне з Літією, нормальні парастаси, чин погребення, водосвяття тощо. Тут справді практикується церковний спів чи то хором, чи крилосами або й всенародній спів самоілкою. Так само плекаються народноцерковні звичаї, як свячення зілля, овочів, а зокрема величаве свячення пасок біля собору, що стало вже визначною подією для цілого міста, чи Йорданське водосвяття на площі перед собором.

У соборі свв. Володимира й Ольги немає т. зв. тихих Літургій, скорочених чи „шептаних". Всі Літургії правляться голосно, співом чи врочистим речитативом. Усі традиційні свята, не лише „шість приписаних" відзначаються Літургіями й іншими Богослужбами. Люди беруть участь в Богослуженні згідно з приписами нашого обряду, занехавши різні латинізаторські додатки (клякання, биття в груди тощо). Відбуваються тут мирування, розділення артоса, цілування хреста й ікони при вході в храм чи при приступанні до Св. Причастя.

Парафія свв. Володимира і Ольги є також в повному розумінні патріяршою парафією саме тим, що в ній виконуються всі розпорядження в дусі наших синодальних постанов. Тут від початку збираються датки на патріярший Фонд, в чому Парафія свв. Володимира і Ольги веде перед між іншими парафіями. Патріярхальний фонд складається через Єпископську канцелярію, бо в Епархії св. Отця Миколая існує Епархіяльний Патріярший Фонд.

При парафії недавно засновано стипендійний фонд для студентів теології, а головним промотором цього фонду є Братство Молоді. Парафія вже давно мріяла мати власних студентів богословії, і ось від минулого року вчаться вже два кандидати з парафії на теологічних факультетах, один в Римі, а один в Торонті. Молодь назагал є важливою турботою парафії і парафіяльного проводу. Як на наші умови, вона горнеться до своєї церкви, а парафіяльний провід опікується молоддю, бо крім згаданих товариств та установ, віддано до диспозиції молоді окремий осередок. Це зауважують і ті наші гості і приїжджі прочани до собору, що бувають у нас в неділі чи свята на Богослуженнях. Їх першою реакцією є: у Вас багато молоді, ця парафія має свою майбутність!

Унікальним аспектом життя і діяльности парафії свв. Володимира і Ольги є те, що вона зуміла нав'язати щирі і християнські стосунки з братами православними. Це датується із часу ще спільного перебування в православному Соборі св. Володимира, але ці взаємини досі не припинилися. Православні панотці часто правлять з нашими соборні молебні, обидві громади себе відвідують, а один раз в рік спільно відмічується то в православному, то в католицькому соборі (19 вересня, на Різдво Богородиці) день дружби і спільної молитви. Оцей практичний і живий екуменізм проламує льоди і творить нову атмосферу між двома традиційними українськими церквами, і цей почин має вже наслідки й деінде.

Вже було згадано, що в керуванні й активній праці парафії беруть участь десятки, якщо не сотні людей через вибрані органи — Парафіяльну раду, Контрольну комісію, через свої загальні збори, ширші сходини, через живу комунікацію між проводом та парафіянами й прихожанами. В цьому також велику ролю відіграють всі прицерковні організації, які в окремих ділянках ведуть свою корисну працю у співдії з іншими та під проводом отців душпастирів.

Парафія свв. Володимира й Ольги вже нині стала своєрідним місцем прощ для всіх тих, що журяться збереженням і відновленням нашого релігійного життя. Вони приходять, дивуються й переконуються, що „може щось доброго вийти також із Чікаго!"

В. Маркусь

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

влаштовує з доручення
УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ

ТЕНІСОВІ ТА ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

присвячені 85-річчю „Свободи"

в днях 1, 2, 3 та 4-го вересня 1978 року

на кортах „СОЮЗІВКИ

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

за індивідуальні першості
УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ на рік 1978
І ЗА ЧАШІ
УНСОЮЗУ, „СОЮЗІВКИ", „СВОБОДИ" „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА" і п-ні М. ДУШНИК

в поодинокій грі:

ЖІНОК - ЧОЛОВІКІВ - МОЛ. - СЕНЬЙОРІВ (35-44) - СЕНЬЙОРІВ (45 і 55 р.) ЮНАЧОК-ЮНАКІВ (18, 16, 14, 12 і нижче р.)

Зголошення до змагань враз із вписовим по $ 5.00 приймає:

Mr. BOHDAN RAK
43-21 49th Street
Long Island City, N. Y. 11104

до 23-го серпня 1978 р. Додаткових зголошень перед початком змагань не приймається, бо льосування відбудеться на засіданні Комісії на передодні змагань.

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

П'ЯТНИЦЯ, 1 вересня — год. 1:00 по пол. на Союзівці: елімінаційна рунда чоловіків. Змагуни, які мусять змагатись в цій рунді одержать окреме повідомлення від проводу турніру до середи, 31-го серпня.

СУБОТА, 2 вересня — год. 8:30 рано на Союзівці: 1-ша рунда юначок (всі групи), сеньйорів (35 р. і 45 р.) та жінок. Год. 8:30 рано в Ню Полц: 1-ша рунда чоловіків. Год. 10:30 на Союзівці: 1-ша рунда юнаків (всі групи) год. 10:30 в Ню Полц: турнір переможених. Год. 3:30 по пол. на Союзівці: 1-ша рунда сеньйорів (55 р.)

Час та місце дальших змагань назначить провідник змагань Р. Ракочий ст.

Змагуни групи чоловіків, вильосовані до елімінаційної рунди на п'ятницю, які не зможуть приїхати в цей день, як рівнож ті, що відпадуть в елімінаціях, можуть змагатись в групі переможених.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагуни можуть голоситись тільки до одної конкуренції, яку зазначать точно на реєстраційнім листку.

на басейні „СОЮЗІВКИ"

СУБОТА, 2-го ВЕРЕСНЯ 1978

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

за ПЕРШОСТІ УСЦАК-у, за мандрівну чашу УНСОЮЗУ у дружиновому точкуванні та за медалі і нагороди УНСОЮЗУ

у слідуючих конкуренціях:

Хлопці (8-10 р.) — 25 м довільним
Хлопці (11-12) — 25 м довільним
Юнаки (13-14) — 50 м. довільним і 50 м грудним
Юнаки (15-17) — 50 м. довільним
50 м грудним
100 м змінним

Чоловіки — 100 м довільним
100 м грудним
4 х 50 м гінці — довільним
4 х 50 м гінці — змінним

Дівчата (8-10) — 25 м довільним
Дівчата (11-12) 25 м довільним
Юначки (13-14) 50 м довільним
Юначки (15-17) 50 м довільним і 50 м грудним
Жінки — 50 м довільним і 50 м грудним
4 х 25 м гінці довільним

Провідник змагань: ЯРОСЛАВ РУБЕЛЬ

Зголошення до змагань приймається в суботу, 2-го вересня від год. 9:30 рано над басейном Союзівки.

Початок змагань — субота, 2-го вересня 1978 р., 11-та год. рано, фінали по полудні того самого дня.

Вписове $1.00 від особи.

Змагуни (-ки) можуть брати участь в одній віковій групі (окрім гінців).

У змаганнях можуть брати участь змагуни (-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК.

РЕЄСТРАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ
ПРОСИМО ВИТЯТИ ТА ВИСЛАТИ РАЗОМ З ОПЛАТОЮ $5.00.
(Зголошення без вписового не приймається)

1. Ім'я і прізвище: ______
2. Адреса (по-англійськи): ______
3. Телефон: ______
4. Дата народження ______
5. Конкуренція та група в якій змагун хоче брати участь: ______
6. Клюбова прин. лежність: ______

Чеки виставляти на: KLK, American Ukrainian Sports Club.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!